

Második akácra nőgrádi akácosra, a Cserhátba szállítottunk. Ott is volt fagykár, de a domborzati állapot (dímbes-dombos táj) jobb hordást ígért a debreceninél. Ez be is vált. Sajnos, a dandár kétharmadánál egy késő délutáni felhőszakadás, kevés jéggel, befejezte a második akáchordást. Ma már tudjuk, hogy a méhész termékpálya közepesnek ítéli az ország idei akácmézttermését. Itt kell megjegyeznünk, hogy nem csak a dunántúli jó eredményeknek örülhetünk, hanem Eger magasságában, ettől keletre és nyugatra húzódó akácosok is a részleges fagyosabb foltok ellenére – más évekhez viszonyítva – helyben maradvak is tisztességes pergetést adtak.

A szállítás témájához meg kell jegyeznünk, hogy a vándorlásra éppen elkészült, 40 családostartóvázas konténerünk kitűnően bevált. A két tengelyes alacsony utánfutóra kb. 30-40 perc alatt került föl egy spaniferrel rögzítve (természetesen nyitott kijárával), máris indulhattunk Eger körzetéből. Ekkor este nyolc óra volt, a debreceni akácerdőben kb. tizenegy óraker voltunk. A csapszeg-biztosítással, olajemelő lábszerkezetre helyezés után (kb. háromnegyed óra) indulhattunk vissza Egerbe. Mindezt egy ember végezte, én csak néző voltam. *Fritsch Ottó* erdőmérnök és méhészmester, illetve termékpályánk illetékesei szerint az ország egyik legjobb akác szakembere, a salgótarjáni *Róth László* előadásaira, írásaira hivatkozva azt mondhatjuk, hogy akáchordási területeink viszonylatában van választékunk jó akáchordást kifogni. Persze a hozzáértés (Örösi: *Erős család idejében*) és sok szerencse mellett a teljes körű és mindenre kiterjedő tartalékok (!), mint alapfeltételek szükségesek. Az elmúlt hónapokban megjelent kis tanulmányomat (*Bálványfa I.-II.*) azzal indítottam: „Méhészkedésünk eredményességét alapfokon az akác határozza meg”. Hogyan is állunk ezzel? Halmágyi-Keresztési: *A méhlegelő* (1975) című munkából idézem, az országunk akácterületei évről évre így nőttek: 1885 – 37000 ha, 1911 – 109000 ha, 1938 – 186000 ha, 1970 – 273000 ha és 2007 – 330000 ha az akáccal beültetett terület *Tóth Péter* vezető szaktanácsadó levélbeli közlése alapján. Kérdem, több mint száz év meghonosodás után: nem érdemelne meg az akác a magyar állampolgárságot? Hiszen ez egy ésszerű törvénnyel biztosítható lenne! Különbösen az akác üzeni: „Köszöni szépen, ő jól van”, ha a Jóisten, vagy más szóval a Természet segít, minden évben biztosítja az elvárható fa növedéket, a méhészek számára a remélt akácnektárt. Úgy legyen!

Sztrancsik Zsigmond (Egerszalók)

Zselici Mézlovagrend

2007. február 5-én megalakult Kaposváron az OMME Zselici Szervezete keretein belül a Zselici Méz Lovagrend.

Lovagrendünk megalakulását a Kaposvári Zselici Méhész Szervezetünk 2007. február 5-én megtartott közgyűlésén egyhangúlag elfogadta. Rendünknek 16 alapító tagja van, de nyitottak vagyunk más méhésztársak – és családtagjaik – rendünkbe fogadására is.

A Zselici Méz Lovagrend alapító tagjai, és lovagrendünkben betöltött tisztségeik:

Böröcz György nagymester • *Koczor Attila* kancellár • *Mészáros János* ceremóniamester • *Somogyvári Béla* fő-zászlóőr • *Katona László* zászlóőr • *Vámos Sándor* fő-pecsétőr • *Radics László* kulcsár • *Kovács Ottó* krónikás • *Benedek József* mézesbödön őr • *Handó János* turisztikai őr • *Bross Péter* lovag • *Mészárosné Segesdi Zsuzsanna* udvarhölgy • *Kőszegi Ferencné* udvarhölgy • *Böröcz Györgyné* udvarhölgy • *Egyed Janka Mónika* kiskorú lovag (apród) • *Kővári Kamilla* kiskorú lovag (apród). **Mézlovagrendi palástunk** a zselicségi hárserdő lombjának színével azonos, középzöld színű szegélye és díszei a hársvirágméz színét szimbolizáló barnássárga, ezüstösen csillogó. **Zászlónk** színe zöld, közepén hársvirágszál, sárgásbarna szegéllyel díszített, **zászlós mézünk** a zselicségi hársvirágméz.

Mézlovagrendünk megalakulásának előzményei: 2006 és 2007 januárjában Kaposváron megrendezett Regionális Méhésztalálkozón részt vettek és felvonultak a Zala megyei Söjtör és Térsége Méhészegyesület „Ambrózia” Mézlovagrend, a Bajai és Körzete Méhészklub Egyesület „Szent

Ambrus” Méz Lovagrend, valamint (2006-ban) a Niklai „Szent Ambrus” Mézlovagrend képviselői. Szép öltözetük, fegyelmezett megjelenésük és a mézet népszerűsítő megnyilvánulásaik méltán elismerést váltottak ki a szép számú jelenlévőből. 2006 decemberében baráti meghívást kaptam a Söjtör és Térsége Méhész Egyesület által már hagyományosan megrendezett háromnapos Kárpát-medencei Mézfesztiválra. A meghívást *Bukics Jánostól*, a Söjtör és Térsége Méhész Egyesület titkárától kaptam, aki egyben az egyesület keretein belül működő „Ambrózia” Mézlovagrend nagymestere. A gyönyörű, kiválóan megrendezett mézfesztivál láttán érlelődött meg bennem az a gondolat, hogy a kaposvári székhellyel működő zselici méhészszervezetünk keretein belül is meg kell alapítani a „Zselici” Méz Lovagrendet.

Egyesületünk elnöke lelkesen fogadta elgondolásomat, melyhez több méhésztársunk is azonnal csatlakozott. Közös elhatározásunkat nagyban erősítette a január 27-i Szekszárdi Regionális Méhész Kongresszuson jelen lévő *Bukics János*, a zalai „Ambrózia” Mézlovagrend és *Vadas Gábor*, a bajai „Szent Ambrus” Méz Lovagrend tagjainak biztató szava, tanácsa és segítségük felajánlása. Segítő közreműködésüket ezúton is őszinte tisztelettel megköszönöm.

Lovagrendi zászlónk felszenteléséről és lovaggá avatásunk ünnepi ceremóniájáról *Kovács Ottó*, a Zselici Méz Lovagrend krónikása ad tájékoztatást. Őszinte köszönet és tisztelet segítőinknek, támogatóinknak.

Böröcz György (Kaposvár)
a „Zselici” Méz Lovagrend nagymestere

